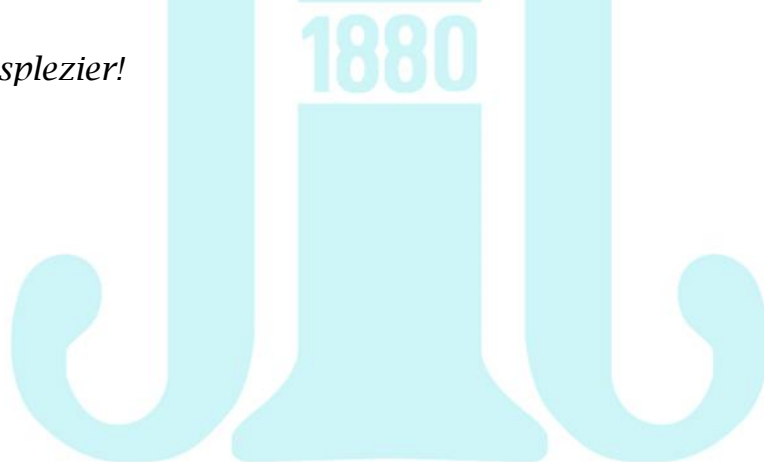

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

POPPEN

blijspel in drie bedrijven

door

Anton Klee

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2616

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *POPPEN* op te voeren moet de naam van auteur *ANTON KLEE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.
De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2000/0220/021
ISBN- 978- 90-385-06807

© 2000 Toneelfonds J. Janssens/Anton Klee
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(2 dames – 5 heren)

Frans Vermeulen

Dirk Verstappen

Astrid

Sandy

Meneer Robert

Otto

Inspecteur Gerard

DECOR

De deuren naar twee slaapkamers.

Haldeur. Een trapje naar een klein verhoog geeft toegang tot de hal.

Een douche met klapdeurtjes waarbij de benen nog zichtbaar blijven.

Terrasdeuren. Kleine bar.

Een etalagepop in de hal, een paar muurbloempjes en eentje als barmeisje.

E E R S T E B E D R I J F

(Het is schemerdonker op de scène, het weinige licht valt binnen via de terrasdeuren en is afkomstig van een lichtreclame. Men heeft het zicht op een verlaten en modern gemeubileerd appartement. Er wordt een sleutel in het slot gestoken en wat aan de deur gemorreld, de haldeur zwaait open. Langzaam komen een paar vrouwenbenen, naakt, horizontaal en met de voeten vooruit, binnen. De man die ze draagt komt voorzichtig achterwaarts binnen, hij is gekleed in regenjas en gleufhoed, kijkt nog even voorzichtig in de gang en doet dan de deur dicht, wat onhandig door de etalagepop die hij in de armen heeft. Hij knipt het licht aan in de hal en zithoek, de pop zet hij in de divan.)

FRANS : Nummer zes! *(Gaat terug naar de hal waar ook een pop blijkt te staan, ze heeft een jas aan, hij hangt er ook zijn regenjas overheen en zet zijn hoed op haar hoofd.)* Daag Wendy, ik heb een nieuw vriendinnetje voor je meegebracht. ‘Angel’, ja, dat lijkt me wel een mooie naam! *(Gaat naar de bar waar op een kruk een andere pop zit met in elke hand een glas, hij neemt er één van en schenkt zichzelf iets in.)* Nu moet ik alleen nog een passende functie voor je bedenken. *(staat peinzend voor Angel)* De plaatsen worden steeds schaarser weet je, *(kijkt rond)* hallhostess, bargirl, telefoongriet, muurbloempje... Ik weet het nog niet, maar maak je niet ongerust, ik vind wel wat... *(drinkt)* Ja, ik kon je toch niet achterlaten, zo mooi, uitdagend, lief en bovenal heb je een geweldig voordeel gemeen met al je vriendinnen hier... Je praat niet aan één stuk door zoals de andere meer vleeselijke, niet altijd meer menselijke, leden van je sekse, trouwens... *(er wordt gebeld)* Ah verdomme! *(weer bel)* Dirk natuurlijk, zal zijn sleutel weer vergeten zijn. *(bel)* Ja ik kom al, rustig maar. *(Opent de deur, Dirk stevent hem onmiddellijk voorbij recht de zithoek in.)*

DIRK : Ik was mijn sleutel vergeten. *(Stormt op met aktetas, slaapkamer 2 in.)*

FRANS : Ja, dat dacht ik al *(doet de deur dicht, zingt):* ER HAT SEINEN SCHLUESSEL VERGESSEN.

DIRK : *(terug op)* Ik heb je daarnet vanaf kantoor opgebeld maar je nam niet op.

FRANS : Nee, dat was ook niet zo eenvoudig.

DIRK : Niet eenvoudig? Je weet toch wel hoe je een telefoon aanneemt?

FRANS : Ik was er namelijk niet.

DIRK : Je was er niet?

FRANS : Nee.

DIRK : Wanneer werk jij eigenlijk aan je roman? *(Terwijl hij afgaat om wegenkaart te halen.)*

FRANS : Ach jongen hou nu eindelijk eens op me te bemoederen, feit dat ik je tijdelijk onderdak verleen tot je een geschikt appartement gevonden hebt geeft je nog geen rechten in die richting. *(Dirk is teruggekomen en wil op divan gaan zitten.)* NEE...!! *(Dirk springt terug recht.)* Ik ben trouwens oud en wijs genoeg...

DIRK : 't Is niet waar...

FRANS : Hoe 't is niet waar?

DIRK : Zeg dat het niet waar is...

FRANS : 't Is wel waar, ik vraag toch ook niet waar jij gaat of staat, of wel soms?

DIRK : 't Is niet waar... die pop!...

FRANS : Ah, m'n nieuwste aanwinst bedoel je, zeg dat dan meteen, ze heet Angel. *(Danst en zingt op tangomaat met Angel in zijn armen.)*

DIRK : A... A... Angel... ja... haha... ze heet Angel... mooie naam. *(Dirk wijkt achteruit tot aan de bar waar hij gedachteloos het tweede glas uit de pop haar hand neemt.)*

FRANS : Je moet wel zelf inschenken hoor, dat heb ik ze namelijk nog niet bijgebracht.

DIRK : God, dat is... dat is...

FRANS : Nummer zes ja. Mooi exemplaar èh, ik val op blondines.

DIRK : Waar... waar...

FRANS : Ja, dat weet ik nog niet zo precies, ze komt een beetje onverwachts zie je, ik ben het er met mezelf nog niet over eens wààr ik ze zou kunnen plaatsen.

DIRK : Dat bedoel ik niet, wààr heb je ze nu weer vandaan?

FRANS : Oh, 't was gemakkelijk ditmaal, ik liep ze als het ware tegen het lijf, ken je de Rhododendronlaan?

DIRK : De Rhododo... nee...

FRANS : Doet er ook niet toe, wel... ik kom daar aangewandeld, avondwandelingetje... even een fris hoofd halen begrijp je... zonder speciale bedoelingen... zo maar een eindje om...

DIRK : Natuurlijk, ik ken je avondwandelingetjes onderhand wel, in regenjas en met gleufhoed op zeker...

FRANS : Nee, eerlijk, ik meen het, en wat die regenjas betreft... het kan toch beginnen regenen niet?

DIRK : Zeker... zeker.

FRANS : Wel, wil je mijn verhaal nog horen of niet?

DIRK : Ga rustig door, laat je vooral door mij niet tegenhouden.

FRANS : Wel dan, ik wandel door die Rhododendronlaan en zie daar twee mannen aan de overkant van de straat een huis verlaten, geen winkel, een gewoon burgerhuis, met Angel in hun armen.

DIRK : Angel?

FRANS : Wel ja. *(ongeduldig gebaar naar de douche)*

DIRK : Ja... ja... Angel...

FRANS : Mijn interesse was natuurlijk meteen gewekt, ik voelde me plotseling een echte detective, ik nam mijn krant, die ik net aan een kiosk gekocht had, en deed of ik las. *(Neemt wegenkaart. Frans speelt het hele hiernavolgende gebeuren met aanduidingen van zijn plaats, de anderen, de handelingen enz. wat overdreven komisch uitgewerkt.)*

DIRK : Eh, eh, voorzichtig. *(wegens kaart)*

FRANS : Natuurlijk voorzichtig.

DIRK : Mijn kaart, ezel.

FRANS : De krant die ik zogezegd las!

DIRK : Zo maar, langs de kant van de weg?

FRANS : Natuurlijk.

DIRK : En dat viel niet op?

FRANS : Kijk jij nooit naar detective films? Dat is de manier om iemand te schaduwen, met een krant in de hand. *(klopt erop)*

DIRK : Eh, eh, pas op!

FRANS : Kan ik verder gaan?

DIRK : Ga maar verder.

FRANS : Wel, terwijl ik dus de indruk gaf mijn krant te lezen zag ik de kleinste van het tweetal een langs de stoep geparkeerde bestelwagen openen... wacht... jij bent de bestelwagen.

DIRK : Ik... ben de bestelwagen?

FRANS : Ja, jij bent de bestelwagen, kom (*neemt Dirk met de arm en plaatst hem schuin tegenover zichzelf.*) en jij staat hier geparkeerd... zo.

DIRK : Rododingeslaan?

FRANS : Juist.

DIRK : Blauwe zone?

FRANS : Nee, parkeermeters.

DIRK : Ah bon. (*Speelt insteken munt en geluid.*)

FRANS : Alsjeblieft!

DIRK : Sorry, sta ik goed zo?

FRANS : Euh, even kijken... ja... goed... staan blijven zo. Je kunt jezelf toch voorstellen wat ik bedoel? Hm? En ik... ik sta dus hier, met mijn krant opgevouwen op de sportbladzijde, aan deze kant van de weg, de bestelwagen, jij dus, staat schuin tegenover me, dus aan de andere kant.

DIRK : Logisch.

FRANS : Hm? Wat?

DIRK : Schuin, tegenover je, dat is toch aan de andere kant.

FRANS : Ja, ja... ja... ja... maar schuin tegenover me, met de achterkant naar mij toegekeerd.

DIRK : Dit is dus mijn achterkant, mijn zijkant is dus mijn achterkant. (*Wijst op zijn zijde en grijnslacht.*)

FRANS : Ja, en ik kon dus precies zien wat ze deden.

DIRK : Door je krant.

FRANS : Nee natuurlijk niet, ik stond strategisch opgesteld... dus ook schuin, maar dan schuin ten opzichte van de bestelwagen, zo zie je.

DIRK : Ja, ik zie het, je kijkt zo tegen mijn zij, ik bedoel mijn achterkant op.

FRANS : Dat is ook de bedoeling. Zoals ik dus al zei zie ik de grote de bestelwagen openen en de kleine... (*krijgt een idee*) wacht... (*gaat naar Dirk en laat hem zijn armen vooruit steken met de vingertoppen op elkaar alzo een cirkel vormend.*) Zo, dit is je laadbak.

DIRK : Mijn laadbak?!

FRANS : (*Gaat vervolgens naar de douche, neemt Angel en schuift haar in de armen van Dirk.*) Ja! En de kleine schuift Angel voorzichtig in de bestelwagen, zo, waarop de grote vervolgens vlug de deur dichtgoot. (*Duwt Dirks handen tegen de pop aan*) Vervolgens gingen ze beiden, omzichtig rondkijkend terug het huis binnen.

DIRK : En toen?

FRANS : Ah, de rest was vrij simpel, zelfs jij zou het gekund hebben.

DIRK : Dank je voor het vertrouwen.

FRANS : Ik heb verder geen ogenblik meer getwijfeld, ik ben naar die bestelwagen gegaan heb Angel er terug uitgenomen (*neemt ze weer uit zijn handen*) en heb mijn wandeling verder gezet.

DIRK : Zo maar met die pop onder je armen, open en bloot voor iedereen.

FRANS : Ja, geen enkel probleem, ik heb het alleen nog even warm gehad, hier, in de lift.

DIRK : Wat?! Je gaat me toch niet zeggen dat je met haar de lift inging.

FRANS : Ja, normaal zou ik de trap genomen hebben, maar ik was een beetje buiten adem zie je en...

DIRK : Van het wandelen.

FRANS : En de lift kwam er net aan, dus ik de lift in...

DIRK : Met Angel.

FRANS : Met Angel, ja.

DIRK : En?

FRANS : En... nou ja, er stond al iemand in de lift.

DIRK : En er stond al... (*double take*) WAT! Wie... in godsnaam... wie stond er in de lift?

FRANS : Nou, een jonge vrouw, maar, maar het was nogal krap in die lift met z'n drieën, we zaten behoorlijk op mekaar gepakt.

DIRK : En was het een bekend iemand, die vrouw, ken je ze?

FRANS : Nee, nooit gezien.

DIRK : Gelukkig, hoe haal je het toch ook in je hoofd, je beseft toch wel dat het diefstal is... die pop.

FRANS : Ach ze was niet de enige pop in de wagen, ze lag bovenop nog zeker tien andere, ik kan me niet voorstellen dat ze haar gemist hebben.

DIRK : Het is en blijft stelen of er nu één of tien poppen in die wagen lagen... en het was stelen in al de vorige gevallen ook.

FRANS : Het is mijn hobby.

DIRK : Een hobby noemt meneer dat, nou aardige hobby is dat.

FRANS : Aardige hobby... aardige hobby... en jij dan, jij verzamelt poppen van vlees en bloed aan de lopende band, ze gauw de ene is afgewerkt komt de andere er reeds aan.

DIRK : Dat is gezond.

FRANS : Dat ligt er maar aan hoe je het bekijkt, gezond, jij denkt voortdurend je mannelijkheid te moeten bewijzen.

DIRK : Ah, nee nu ga je te ver, je dwaalt helemaal van het onderwerp af, we hadden het over jouw hobby. *(deurbel)*

FRANS : Er wordt gebeld.

DIRK : Nou en?

FRANS : Zou je niet even open doen?

DIRK : Wat?

FRANS : De deur, men heeft gebeld.

DIRK : Oh ja, ik ga al.

(In de deuropening verschijnt een knappe, blonde vrouw met een krant in de hand. Frans herkent haar met schrik.)

ASTRID : Oh, pardon, ik dacht hier meneer Vermeulen aan te treffen, op het naambordje stond... Vermeulen.

(Frans schuift langzaam op tot aan de bar, zich achter pop verschuilend.)

DIRK : Oh, maar dan bent U hier op de juiste plaats, maar komt u toch binnen, mag ik me even voorstellen, Dirk... Dirk is mijn naam.

ASTRID : Vermeulen?

DIRK : Nee, nee niet Dirk Vermeulen, Dirk Verstappen.

ASTRID : Oh, ja, maar, ik zocht eigenlijk...

DIRK : Vermeulen, ja natuurlijk, die is ook hier, Frans... euh... hoe was uw naam ook alweer? (*Dirk speelt verleider*)

ASTRID : Astrid... Astrid...

DIRK : Astrid... piccobello... mooi... u hebt een mooie naam... Frans...

FRANS : Hè, euh, riep je me, wat is er?

DIRK : Er is iemand voor je... juffrouw... euh hoe...

ASTRID : Zeg maar gewoon Astrid.

FRANS : Astrid, ja, euh, aangenaam... (*Dirk is te opdringerig*) Ik geloof dat we elkaar al eerder ontmoet hebben. (*Angel onder zijn armen door.*)

ASTRID : Ah, daar bent u, (*lacht*) en u hebt nog steeds die pop in uw armen.

FRANS : Pop? Ah ja, natuurlijk, u was in de lift, Dirk... Dirk!

DIRK : Ja?

FRANS : Hier, zet nu eindelijk je pop maar weg. (*Duwt de pop in zijn armen.*)

DIRK : Mijn pop! Dat is helemaal mijn pop niet, dat is jouw pop. (*Pop gaat paar keer op en neer.*)

FRANS : Haha hem, natuurlijk is dat jouw pop.

DIRK : Ik denk er niet aan het is jouw pop.

(Plots heeft Frans alleen nog een arm in de handen en Dirk de rest. Bij het loskomen is er een plastic zakje met witte inhoud op de grond gevallen, niemand merkt het echter op.)

FRANS : Zie je nu wat er gebeurt, hier (*stopt Dirk ook de arm in zijn handen.*) en ga nu alsjeblieft dadelijk je speelgoed repareren. (*tot Astrid*) Euh, kan ik je ergens mee helpen?

(Dirk zit nu op de pop om haar te repareren.)

ASTRID : Oh, ik kwam alleen je krant terug brengen.

FRANS : M'n krant?

ASTRID : Je hebt ze laten vallen in de lift.

FRANS : In de lift?

ASTRID : Ja, daarnet, je was zo gehaast... en... en... 't is de krant van vandaag, dus ik dacht misschien heb je ze nog nodig. *(Spelletje met krant geven, terug trekken paar maal.)* Ik wist eerst niet goed of ik ze nog zou nabrengen en... en... nou ja, hier ben ik dan toch maar. *(Ze heeft de krant nog steeds vast.)*

FRANS : Daar ben ik dan ook heel blij mee, dank je. *(Steekt zijn hand uit.)* Euh... zal ik dan maar?

ASTRID : Ja natuurlijk... alsjeblieft.

FRANS : Dank je. *(Astrid staat nog wat rond te draaien, wil eigenlijk nog niet weg)*
Ja... hm... eh... ja dan heb ik dus nu m'n krant terug.

ASTRID : Ja.

FRANS : Ja.

DIRK : Ja. *(Frans werpt hem een woedend blik terug.)*

ASTRID : Dan zal ik maar weer teruggaan, ik woon hier ook op een appartement.

DIRK : Interessant. *(komt recht)*

FRANS : Ah, dat wist ik niet, dan zijn we dus burens.

ASTRID : Ja, ik...

DIRK : *(Vlug bij Frans, duwt Frans de pop terug in de handen.)* Waarom blijf je niet even, ik zal je even een drankje inschenken.

ASTRID : Nee dank je, ik moet echt weg... dag Frans.

FRANS : Euh, ja, dag... *(geeft per vergissing de hand van de pop)* oh pardon... we zullen mekaar nog wel eens tegen het lijf lopen. *(Terug op sofa met de pop.)*

DIRK : In de lift.

ASTRID : Nou, tot ziens dan maar.

DIRK : Ja, kom nog eens langs.

ASTRID : Dat zal ik zeker doen. Daag. *(Keert zich nog eens naar Frans die de pop repareert.)*

FRANS : Hm, eh, ja, dag... dinges.

ASTRID : Astrid.

FRANS : Frans... euh Astrid.

DIRK : Wat een vrouw, wat een stuk zeg, om over je oren verliefd op te worden.

FRANS : De vorige al afgewerkt?

DIRK : Zie hem daar nu staan, de held, verzamelt de ene pop na de andere en wanneer hij dan eindelijk geconfronteerd wordt met de mooiste pop die men zich maar kan indenken, dan is hij niet in staat een zinnig woord uit te brengen.

FRANS : Ah... ik heb het...

DIRK : Wat heb je?

FRANS : Dat is het, ze-wordt-mijn-badmeisje.

DIRK : Je wat?

FRANS : M'n badmeisje, ha, daar sta je van te kijken eh, dat heb jij niet eh een eigen badmeisje.

DIRK : Een badmeisje... Astrid?!

FRANS : Astrid, wie, wat, hoe Astrid?

DIRK : Wel ja, we hadden het toch over Astrid, je weet toch nog wel, dat meisje dat net nog hier was...

FRANS : Natuurlijk weet ik dat nog, hoe kom je op het idee... Astrid, Angel natuurlijk, m'n nieuwste aanwinst dat wordt m'n badmeisje.

DIRK : En wat is in godsnaam een badmeisje?

FRANS : Een meisje voor bij het bad natuurlijk, ik heb toch ook een halmeisje, een telefoonmeisje, hier en dit is mijn barmeisje en dat zijn mijn muurbloempjes en Angel, Angel is mijn badmeisje en haar plaats ik hier bij de douche.

DIRK : Ja en het enigste dat je nu nog ontbreekt is een bedmeisje, voor in bed weet je wel.

FRANS : Bedmeisje?... Hm... niet slecht, hem, het idee is zelfs goed, moet ik eens over nadenken.

DIRK : Hoe is het mogelijk, ik geef het op, ik ga naar mijn afspraak.

FRANS : Je gaat uit?

DIRK : Ja, nog even vlug mijn reistas nemen, ze staat al praktisch klaar, en dan een afspraak met een echt bedmeisje, het zou wel eens het hele weekend kunnen

duren, we trekken de stad uit, het land in, overnachten in een hotelletje op de boerenbuiten... in de natuur... ver van alle auto's en hun uitlaatgassen.

FRANS : Te midden van de drek en de mesthopen en de daarbijhorende gassen, het zijn wel geen uitlaatgassen maar ze kunnen qua stank er best mee concurreren.

DIRK : Maar het is gezond. *(gaat kamer in)*

FRANS : Gezond, ha 't is gezond, zal wel... hé wat is dat... *(vindt plasticverpakking)*
Suiker? Rare verpakking.

DIRK : Zo, ik ben al klaar, wat heb je daar?

FRANS : Wat? Ah dat, bah ik weet niet, suiker denk ik, ik kan me alleen niet herinneren ooit suiker in zulke verpakking gekocht te hebben, jij misschien?

DIRK : Ik? Nee ik niet, ik koop geen suiker.

FRANS : Hé, ja, nee natuurlijk niet, domme vraag van me, jij koopt hier de suiker niet, jij koopt helemaal niets, jij leeft op mijn kosten.

DIRK : Haha, hij is weer bij de pinken hoor, nou vanaf maandag betaal ik zelf mijn eigen eten... en drinken.

FRANS : Vanaf welke maandag bedoel je?

DIRK : Ach verrek, zeg ik heb een idee, misschien is het van Astrid, ze heeft het daarstraks misschien laten vallen.

FRANS : Hm, dat is mogelijk, dat is zelfs heel waarschijnlijk; weet je, volgens mij heeft Astrid het laten vallen.

DIRK : Dat zei ik toch.

FRANS : Zij is de enige die hier geweest is buiten ons beiden en ik koop die suiker niet, en jij koopt niets, dus moet het van Astrid zijn, logisch, daar is geen speld tussen te krijgen.

DIRK : Hopeloos... ik ben weg, ik zie je maandag wel weer. *(Dirk af)*

FRANS : Goed, ik zal het haar terugbrengen. *(Binnensmonds terwijl hij naar eettafel gaat, pakje opneemt en terug naar de hal gaat.)* Halt François! Sag mir wo das Fraulein wohnt, wo ist sie geblieben. *(Spreekt nu weer voor zichzelf, terwijl hij het pakje terug op tafel werpt.)* Nu ja, het zal hier ook wel van pas komen. En nu... *(Hij keert zich om en zal via cour snel naar trap gaan en komt zo tot juist aan pop voorbij, hij zingt)* Auprès de ma blonde, ik fait bon, fait bon, fait bon. *(Hij stopt juist voorbij de pop, keert zich tot haar om en zegt:)*

Foei! Exhibitioniste! Moment bitte. *(Gaat vlug af in slaapkamer 1, zingt door, en komt terug met badjas die hij om Angel hangt.) Zo! (Hij gaat via trapje rechts weer af en komt ter hoogte van barmeisje en zegt:)* Nee dank u wel juffrouw, waar de brouwer is kan de bakker niet zijn. *(En terwijl hij naar de keuken gaat zingt hij.)* En ik rammel!! *(Gaat naar de keuken en is juist binnen als de bel gaat, even stilte en de bel gaat weer. Vanuit de keuken.)* Je hebt toch een sleutel. *(Bel. Frans komt uit de keuken met pan in de hand en schort voorgebonden.)* De dag dat jij je sleutel eens niet vergeet... *(Opent de deur en gaat zonder kijken weer richting keuken.)* Ik heb je nu al zesentachtig keer gezegd de sleutel mee te nemen, maar nee, dat vindt meneer niet nodig, meneer denkt dat hij maar moet aanbellen en dan wordt de deur wel voor hem open gedaan maar ik kan je wel zeggen dat het de laatste keer is,...

ASTRID : Pardon, ik ben het Astrid, ik...

FRANS : Dat is geen excuus. *(Gaat keuken in en komt er onmiddellijk weer uit.)* Wat, Astrid? Oh pardon, ik dacht dat het Dirk was, ik had jou helemaal niet verwacht, euh, wel, kan ik iets voor je doen, euh... kom toch binnen.

ASTRID : Ik stoort toch niet?

FRANS : Euh, nee, niet direct, ik, euh, wou juist wat gaan eten.

ASTRID : Ik, ik kan er niet meer in...

FRANS : Pardon, ik vrees dat ik niet begrijp...

ASTRID : In mijn appartement bedoel ik.

FRANS : Ah! Ben jij je sleutel ook vergeten?

ASTRID : Nee, ik heb mijn sleutel, hier is hij, ik heb daarstraks gewoon de deur achter me dicht getrokken en nu krijg ik ze niet meer open, ze lijkt wel geblokkeerd, de sleutel draait niet.

FRANS : Draait niet.

ASTRID : Nee.

FRANS : Dat is niet zo mooi.

ASTRID : Nee.

FRANS : Ga zitten.

ASTRID : *(zelfde toon)* Nee. *(herstelt zich)* Oh dank je. *(Gaat op sofa zitten.)*

FRANS : Ja, wat nu... je kunt er dus niet meer in, hm... ja... heb je al gegeten?

ASTRID : Pardon?

FRANS : Gegeten... voedsel... avondeten... mjam, mjam. (*Wijst op de pan.*)

ASTRID : Nee, maar ik zie niet goed in wat dat te maken heeft met...

FRANS : Nee? Dan eet je toch even mee, of heb je geen honger?

ASTRID : Ja, maar...

FRANS : Niets te maren, je eet gewoon mee en misschien vinden we ondertussen wel de oplossing voor je probleem. (*Ziet haar aarzelen.*) Als je tenminste een beetje vertrouwen kunt hebben in de kookkunst van een vrijgezel.

ASTRID : Ja, ik wil wel, tenminste als het je niet ongelegen komt... zal ik helpen?

FRANS : Nee, dat doe ik zelf wel, neem jij ondertussen maar een drankje dan zorg ik wel voor het eten, het zal niet lang duren.

(Astrid kijkt even rond, gaat dan maar naar de bar, bekijkt het barmeisje, schenkt zichzelf iets in, gaat dan keurend het appartement rond, uit de keuken komen werkgeluiden.)

Kun je het vinden?

ASTRID : Ja, ik heb al, santé.

FRANS : Je mag gerust wat muziek opzetten hoor, ga gerust je gang, ik ben zo klaar.

ASTRID : Nee, dank je, ik hoor jou liever zingen. (*Waarop Frans weer een lied aanheft over eten. Terwijl Frans verder zingt kijkt zij naar de poppen op afstand, gaat dan met drankje naar poppen en zegt bij zichzelf.*) Vreemd! (*Hoofdschuddend, krijgt dan een ingeving, draait zich om, zet glas op bar en gaat dan naar het terras, opent het en kijkt omhoog. Op dat moment komt Frans nog zingend binnen met brood en koffie, zet dit dadelijk neer, ziet Astrid en keert zich naar haar.*)

FRANS : Prachtig uitzicht niet? Van de ene building tot de andere. (*Weer naar keuken.*)

ASTRID : (*Komt terug binnen, voorbij Angel.*) Foei! Exhibitioniste! (*Hangt badjas goed. Gaat op sofa zitten.*)

FRANS : (*Weer op met twee borden met roerei.*) Voilà, wat zeg je hiervan, roerei met stokbrood en koffie.

ASTRID : Niet te geloven.

FRANS : Jawel, jawel, jawel. Mag ik de Mylady verzoeken?

ASTRID : Dank je wel, Mylord.

FRANS : Waar wachten we nog op. (*Begint zelf enthousiast te eten.*) Koffie?

ASTRID : Ja, dank je.

FRANS : Melk?

ASTRID : Nee, dank je.

FRANS : Suiker?

ASTRID : Nee, dank je.

FRANS : Lekker?

ASTRID : Erg lekker.

FRANS : 't Is nochtans simpel, gewoon twee eieren in een kom, roeren, snufje zout, snufje peper, nog eens roeren en dan de pan in.

ASTRID : En zo luchtig.

FRANS : Er zijn een oneindig aantal variaties mogelijk en het is altijd weer nieuw, zo heb je bijvoorbeeld roerei-tomaat, roerei-tomaat-uien, roerei-champignons-uien en een beetje gewaagd maar toch lekker roerei met een fikse scheut tomatenketchup en...

ASTRID : Frans, waar komen al die poppen vandaan?

FRANS : ... Roerei met kleine schijfjes... poppen?

ASTRID : Ja, wat doe je met al die poppen?

FRANS : (*Staat recht en uitlopen tot in zithoekje.*) Eh, hm, ja... ja! Een looper!

ASTRID : Een looper?

FRANS : Elke conciërge heeft een looper, die past op elke deur, daar kun je zo elk appartement mee binnenwandelen, geen enkel probleem.

ASTRID : En waarom zou een looper dat doen wat mijn sleutel weigert, als ik nu geen sleutel had dan... ja.

FRANS : Ah, dan gaat het dus niet met een looper.

ASTRID : Nee.

FRANS : Nee?

ASTRID : Nee!

FRANS : Ja, maar wacht, zo vlug geven we niet op, dan, hum, dan zit er niets anders op dan de deur te forceren.

ASTRID : Forceren is zo definitief.

FRANS : Ja, maar ik zie echt geen andere mogelijkheid.

ASTRID : Misschien kunnen we langs het raam.

FRANS : Op welke verdieping zit je?

ASTRID : De zevende, waarom?

FRANS : Ja, als je dan langs het raam wil gaan zul je er toch de brandweer bij moeten halen.

ASTRID : Misschien kunnen we langs jouw terras.

FRANS : (*verslikt zich*) Langs mijn terras, hoe had je je dat gedacht?

ASTRID : Nou, volgens mij ligt mijn appartement net boven dat van jou.

FRANS : Ah ja... dat weet je zeker?

ASTRID : Wel, ik heb nummer 709 en dat van jou is 609, dat heb ik daarstraks bij het binnenkomen gezien.

FRANS : Dat is logisch 709 ligt boven 609, daar is geen speld tussen te krijgen.

ASTRID : 't Zou toch kunnen.

FRANS : En dan zou ik me misschien nog kunnen voorstellen dat men op dezelfde verdieping van het ene terras naar het andere klautert maar van de ene verdieping naar de andere... nee!

ASTRID : Ik heb geen terras, het is de bovenverdieping.

FRANS : En dat maakt het makkelijker? (*sterk negatief ingesteld*)

ASTRID : Ja, juist omdat ik geen terras heb. Kijk. (*gaat op het terras*) We kunnen hier een ladder plaatsen en dan kan je zo bij mij de kamer binnenstappen. Heb je een ladder?

FRANS : Heb ik een ladder?... een ladder... ja, ik heb een ladder in het berghok.

ASTRID : Nou waar wacht je dan nog op, laten we het proberen.

FRANS : Je meent het?!

ASTRID : Natuurlijk.

FRANS : (*zenuwachtig*) M'n ladder, dan neem ik dus nu m'n ladder. (*Gaat keuken in en komt onmiddellijk terug.*) Besef je wel hoe gevaarlijk dat is... de zevende verdieping.

ASTRID : Daar moet je niet aan denken.